

fagy által tönkretett rész egy szakasszal ismét nagyobbodik. A késői fagy — valahányszor csak ismétlődik — a ráksebb nagyobbodását idézi elő; az olyan években, melyekben a késői fagyok nem fordulnak elő, a ráksebb sem fejlődik nagyobbra; ez a leglényegesebb megkülönböztető jele a fagy által előidézett rákbetegségnek.

A fapiaczról.

Budapest, 1890. január hó 31.

(B) A faüzlet körében az a nevezetes változás történt, hogy érdekelt kereskedői körökben a tölgydonga keresletének teljes hanyatlásáról kezdenek beszélni s okát a nagy készlet-feleslegekben keresik. A tényállás azonban nem más, mint a vásárlók közös megállapodáson nyugvó tartozkodása, miután tudják, hogy a f. év számára a szükségesnél nagyobb mennyiségű donga áll rendelkezésre, s ezért a vásár halasztásával kívánnak az árak lenyomására hatni; arról pedig egyáltalában megfeledkezni akarnak, hogy ez áruból az azt különben is uraló nagyobb kereskedőknél rendesen jókora készlet szokott tartalékban lenni s hogy ez a jelenben sincs valami tulságosan meghaladva. A helyzetet egyébiránt egyáltalában nem tartjuk oly borzalmasnak, mint némelyek szeretik tartani s a dongatulajdonosnak sem szükség kétségbe esni, mert ez a jelenség máskor is volt tapasztalható s azért a donga kelendősége mégis megjött, s mert a készletekre való tekintettel bizonyára megfelelő figyelemmel lesznek az új erdőeladásokra azok a tulajdonosok is, kiknek szintén nem áll érdekökben a donga árak hanyatlásának elősegítése s ez által erdejök értékének kevesbitése.

A fenyőfa-anyagok ára szilárd. A bükkfa anyagok iránt mind fokozottabb érdeklődés tapasztalható; a tölgy cserkéreg kilátása szintén kedvező. A tűzifa fogyasztásra e hónap enyhébb időjárása nem gyakorolt kedvező hatást.

Vadászati tárcza.

Farkas vadászat.

Irta: Vadas Jenő.

Az évek gyors haladásával a vadászláz fordított viszonyban áll. Mert minél öregebb a vadász, annál kevésbé vesz erőt rajta az a különben jól eső érzés, mely az idegeket villámáramhoz hasonló módon hatja át s a szívet gyorsabb lüktetésre készíti.

De nemcsak a korról hágy alább a vadászláz, hanem megkimél minket a már nagyon megszokott vadra való vadászás közben is. Bizonyos az, hogy a ki körvadászatban leli kedvét, a szegény tapsifülesnek halomszámra való lelövöldözésében, a vadászláz nem fogja megbénítani nyulvadászathoz szokott idegzetét. De ha véletlenül ily körbe egy róka koma szorul, akkor valóságos tanulmányt nyújt az ily nyulvértől edzett s magát a vadászláztól mentnek hitt hős. Van ekkor kapkodás!

Remegve keresgél táskájában alkalmas „töltés“ után, mert a nyulnak szánt töltéshez nincs bizalma. Jó lövés kell a ravasznak, gondolja magában, de csak utólag, a lövés után. Izeg-mozog, míg az alkalmas „stellung“-ot eltalálja s alig képes már bevárni, melyik vadász irányát választja a megszorult róka. Végre a körben álló hajtók éktelen lármája közben, a hanyat homlok egyenesen feléje iramodó vörös irhást célba veszi. A lövés eldördül, a róka könn van a körön s a második lövésre bozontos farkát még egyenesebbé kinyújtja.

A nyul-hős, ki a körvadászatokon nagy tekintélynek örvend, egy hitvány rókát elhibáz csak azért, mert ime egy róka miatt erőt vesz rajta a vadászláz s csak akkor ocsudik fel, midőn hallani kénytelen, hogy a szomszédjában álló öreg

szittyá hajtó oda morogja a másiknak: ugy-e mondtam kennek, hogy a leghitványabbat választja ki! Ugy ám — felelé a másik — azért róka a róka.

Mindezeket csupán annak bizonyításául mondtam el, hogy bizony el fog mindenkit a vadászláz, hiába tagadjuk, ha elénkbe egy meg nem szokott, vagy épen általunk még nem lőtt vad kerül.

Nem tagadom, hogy vérem gyorsabb keringését éreztem én is, már akkor, a midőn mult év novemberének 9-ik napján azzal a jelentéssel állított be hozzám a csernegyházi erdőőr, hogy farkas jár az erdőn. Régi kívánságom volt farkast lőhetni s ime az alkalom most kínálva kínálkozott.

Másnap kora reggel harmadmagammal már ott döcögtem a csernegyházi erdő felé vezető uton s a zimankós idő a legjobb reményekre jogositott. A hajtók serege tüzimádók gyanánt fogta körül a magas lángoszloppal égő tüzet s tánczolvá igyekezett egyensúlyban tartani azt a fáradsággal kimerőszakolt hőfokot, mely a ruhának folytonossági hiánya miatt inkább mutatott hajlandóságot a le- mint felszállásra.

Ismerve a farkas természetét, hogy nappal a nagy sü-rüségeket bujja s a legkisebb zajra tovább kullog, a lehető legnagyobb esendben s óvatossággal indultunk, vadászok s hajtók egyaránt, az először meghajtandó erdőrészt felé.

A hajtás csakhamar megkezdődik. Éktelen láрма támad egy meglátott nyul nyomában, mely hajtói előtt meg nem szakított ugrásokkal közeledik a vadászvonal elé. A megszorult róka is közeledik s nagy óvatosan szimatol a menekülésre alkalmas csapás után s midőn közvetlen mellettem a nyiladékon kétségbeesett futammal átvette magát, ép bőrrel menekül, bizony nem tudja, minek köszönheti szerencsáját. Ekkor egy lövést hallok s pár másodperc múlva látom, hogy jobb oldali szomszédom, az öreg Gyuri főerdőőr egyenesen felém ezélez.

Az orosz ezár bizonyosan kényelmetlenül érezte volna magát ily helyzetben, én azonban ezzel mitsem törődve, erősen szemügyre vettem az előttünk végig huzódó sűrűség szélét. Szivem egyszerre elszorult, de fegyverem helyén s a „légy“ már azon a koponyán ül, mely tőlem 50 lépésnyi távolságban a sűrűségből kikandikál, iránya azonban teljesen összevág a tőlem mintegy 100 lépésnyire álló Gyurival. A helyzet kritikussá válik, mert a koponya nem mozdul s mi állhatatosan célozunk egymásra. Végre az öreg megunva a dolgot, egy nagyot lép a sűrűség felé s lö. A koponya eltűnik, de sértetlenül, mert az öreg golyója nem épen barátságos füttyöléssel közvetlenül állásom mögött furódott a földbe, a miért is az öreg keservesen meglakolt.

Denique a farkas elinalt — mert valósággal az volt — s én reményeimmel megsemmisülten szidtam az öreget, miglen figyelmessé nem lettem arra az élénk zajra s a hajtók nagy csoportosulására, melynek szintere a tőlem jobbra eső második állás volt. Nem sokáig maradtunk kétségben, mert a hajtók csakhamar egy hatalmas hím farkassal értek hozzánk. Az első lövésre, egy erdőőr biztos keze által esett el. Farkast kaptunk tehát, de nem úgy, mint én kívántam.

* * *

Az imént leirt esemény vonult végig emlékezetemen, midőn december hó 15-én a Vadászerdőben tartott hajtóvadászat délutánján a Beregszó patak partján vadászszékemen ülve vártam a hajtás megkezdését. Nem sokáig kellett várnom, s a hajtás megindult.

Elöttem a szakadás-szerű meder egy hatalmas széldöntött tölgyfával volt áthidalva. Közvetlenül az áthidalás mellett a befagyott s hóval borított mederben a vadcsapás valóságos utat képezett. Ily váltón okvetetlenül kell vadnak jönnie. Jött is. Még pedig oly hirtelen s váratlanul, hogy a mint

tudatában voltam annak, hogy a sűrűségből nagy ugrásokkal a meder tulsó partszakadéknál előttem termett s erős kiálló „ebfogait“ rám vicsorító állat nem más, mint egy hatalmas farkas, abban a pillanatban már lőttem is.

Erejének végső megfeszítésével s az élethez való ragaszkodás ösztönének utolsó fellobbanásával igyekezett a part oldalán a sűrűségbe visszajutni, de hiába, a szétroncsolt tüdőnek a szájüregen bőven kiömlő vére erejét megtörte. Ismét csak lefelé oldalgott s második lövésemmel kinjaitól megszabadult.

Igy jutottam én az első farkashoz, a midőn egész nyugalommal özet-nyulat vártam s így szabadultam meg a vadászláztól is, mert nem volt idő rá, hogy rajtam kiüssön. És ha végül még azt is hozzáteszem, hogy e ritka zsákmány iránti érdeklődésből keletkezett nagy diskussióban még a felavattatás ritka élvezetétől is megszabadultam, senki sem tagadhatja, hogy Diana istenasszonya ezuttal csakugyan homlokon csókolott.

Felhívás a folyó év tavaszán tartandó erdészeti államvizsgák tárgyában.

A folyó év tavaszán erdészeti államvizsgát tenni szándékozók figyelmeztetnek, hogy a vizsgaletétel engedélyeért a fennálló vizsgálati szabályzat értelmében beadandó folyamodványaikat a szabályszerűleg szükséges okmányokkal és szakbeli leirással felszerelve legkésőbb folyó évi márczius hó végeig az erdészeti államvizsgáló bizottság elnökéhez, Bedő Albert országos főerdőmesterhez (Budapest, földmivelésügyi Ministerium) bérmentve küldjék be.

Az államvizsgák megkezdésének napja a fennebb említett szabályzat 2. §-a értelmében fog annak idején közzététetni.